

Σαν άνθρωπος, και μάλιστα άνθρωπος με τύψεις συνείδησης από τη συμπεριφορά μας ως παρέα απέναντι στο λεγόμενο, βγήκα και τον ακολούθησα γιατί βρισκόταν σε άθλια ψυχολογική κατάσταση. Παρατηρούσα τον κόσμο να τον αντικρίζει αδιάκριτα και να τον κατακρίνει για την εμφάνισή του. Τον είδα να περνάει το κατώφλι του σπιτιού του σκεπτικός. Κάθισα έξω στο μισογκρεμισμένο φράχτη της αυλής. Δεν ξέρω το γιατί. Κάτι μέσα μου με έσπρωχνε να περιμένω. Μετά από λίγη ώρα άκουσα κραυγές από το βάθος του σπιτιού και αφού πέρασε αρκετός χρόνος τον είδα να βγαίνει με ένα σαρδόνιο χαμόγελο στα χείλη. Παρατήρησα λεκέδες στα ρούχα του, χωρίς να καταλάβω από πού προέρχονταν. Εξαιτίας της έντονης περιέργειάς μου, πήρα μία παράτολμη απόφαση, να μπω μέσα στο σπίτι. Μπαίνοντας άρχισα να ακολουθώ τις κηλίδες αίματος που οδηγούσαν στην κουζίνα. Εκεί είδα μια νεκρή γυναίκα πεσμένη στο ματωμένο μωσαϊκό. Νομίζω πως ήταν η γυναίκα του. Πανικόβλητος βγήκα στο δρόμο και ρωτούσα τους περαστικούς αν τον είχαν δει. Ένας από αυτούς μου απάντησε πως κατευθυνόταν προς το λιμάνι. Άρχισα να τρέχω γρήγορα, αλλά όταν έφτασα εκεί ήταν ήδη πολύ αργά. Είδα τον Παναγιωτάκη νεκρό στην επιφάνεια της θάλασσας και δίπλα του επέπλεαν τα πολύπαθα χταποδάκια.